Fırkaları ve İnanç Esasları İtibariyle Şia Mezhebi – 4

Beda İnancı:

Lügatte "Beda" kelimesi "Gizlilikten sonra bir şeyin açığa çıkması" ve " Daha önceden mevcut olmayan bir düşüncenin daha sonra akla gelmesi" gibi manalarda kullanılır.[i] Mezhebin müntesibleri dahi bu manaca bir "Beda" nın Allah Teâlâ hakkında caiz olduklarını söylemektedirler. Hatta Küleyni bu konuda Allah Teâlâ'nın Her bir peygamberi Şarabı haram kılmak ve Beda'yı Mevla hakkında ikrar etme üzerine gönderdiğini ifade eden rivayetler nakletmektedir.[ii] Onlara göre Enbiya ve din imamlarının tamamının beda nın Allah Teala'ya nisbetle var olduğu hususunda ittifakı vardır.

Aslına bakılırsa "Beda" inancı bir Yahudi inancıdır. Zira Yahudi'lere ait kaynaklar incelendiğinde onların bu şekilde bir itikada yani Allah Teâlâ'nın yaptığı bütün işlere baktığı ve hepsini beğendiği ve Yine Mevla'nın İnsanoğlunun daha sonraları bozulması sebebi ile onları yarattığına pişman olduğuna işaret eden ifadelere rastlanmaktadır. Bu itikadın Yahudilikten Şia mezhebine geçişi ise yine bir Yahudi asıllı olan Abdullah İbnu Sebe' in eliyle olmuştur. [iii]

Sahabeyi tekfir:

Şia mezhebinin mübtelâ olduğu bir hastalık olarak niteleyebileceğimiz bir arızası da güzide Ashabı tekfir etmeleridir. Kur'an-ı Kerim'in haklarında Allah Tealanın onlardan razı ve onların da Allah'tan razı olduğu şeklinde şehadet ettiği[iv] Ashab-ı Kiramı küfürle itham etmekten geri durmaz ve bu hususta varid olan tehditvâri nebevi haberlere[v] de aldırış etmezler. Sahih olarak kabul ettikleri Küleynî'nin "el-Kâfî" sinde Ebu Ca'fere isnad edilen bir sözde o " üç kişi haricinde Sahabenin tamamının Efendimiz Aleyhissalatü vesselam'dan sonra dinden döndüklerini söylemekte ve bu üç kişiyi de "Mikdat ibn Esved, Ebu Zer el-Ğifarî ve Selman-ı Fârisî" olarak belirtmektedir.[vi]Daha sonradan bazı guruplar bu üç kişiye dört kişi daha ilave etmişlerdir ki onlar da " Ammar, Ebu Süleyman el- Ensârî, Huzeyfe ve Ebu Amre"dir. Yani bu mezhebe göre Sahabe içerisinde İslamını muhafaza edebilen sadece bu yedi kişidir ve bunun dışındakilerin tamamı küfre geri dönmüştür.

Tekfir meselesinin şahıslar üzerindeki yansıması genelde Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömerin etrafında görülüyorsa da, bazen de Hz. Osman'a gelebilmektedir. Mesela onlara göre, Ehl-i sünnetin Ebu Bekir (Radıyallahu Anh)'ın Fedaili meselesinde en kavi delil olarak kullandığı Kuranda anlatılan mağarada ki olay çok farklıdır. Zira Ebu Bekir'e "Sıddik" lakabının verilmesinin sebebi, onun mağarada Peygamber Aleyhisselam dan sadır olan bir takım mucizeleri görmesi neticesinde kalbinde Nebi'ye karşı hasıl olan "Sen büyük bir sihirbazsın" düşüncesinden başkası değildir. Ve hatta Peygamber Aleyhissalatü vesselam'ın Hz. Ali'yi yatağına yatırıp Hz Ebubekir'i yanına almasının sebebi, Hz. Ebubekir'in ola ki bu haberi müşriklere duyurma ihtimali üzerine

mebnidir.[vii]

Hz. Ömer'in ise Beldeleri fethedip İslam'ın yayılması sebebiyle ebedi Cehennem'de kalacağını savunup, onun şehid edildiği günü bir bayram olarak kutlamaktadırlar. Bununla da kalmayıp böyle bir sünnetin Resul-i Ekrem menşe'li olduğunu söylemektedirler.[viii] Hz Ali'nin, kızını onunla evlendirmesine de takiyye yaftasını vuran Şiiler bu konuda da garipliklerini sürdürmektedirler. Söz gelimi, onlara göre Hz Ömer'in evlendiği kız Hz. Ali'nin kızı Ümmü Gülsüm olmayıp Necranlı bir Yahudi olan Sehîfe Bintü Cerire isminde birisidir.

Bunların dışında özellikle Şiilerin tekfir ve tenkid ettikleri sahabeler arasında Efendimiz Aleyhissaltü vesselam'ın amcası Abbas ve oğlu İbn Abbas, Halid bin Velid, Abdullah İbn Ömer, Talha, Zübeyr, Enes bin Malik, Bera bin Azib, Amr İbn As, Aişe (Radıyallahu Anhum) gibi koca sahabiler sayılabilir.

SONRAKİ BÖLÜMDE "TAKİYYE"

---

[i] Bkz. İbn Manzur, Lisanu'l Arab (B-D-V) maddesi

[ii] Küleyni, Usulu'l Kâfi, Kitabu't Tevhid, Babu'l Beda 1/148

[iii] Bu görüşü savunanlara kâfi ve şafi cevaplar için Abdu'l Azim ez Zürkani'nin "Menahilu'l İrfan"ı (2/72-75) mutalaa edilebilir.

[iv] Kur'an, Tevbe 100, el Feth 18 vd.

[v] Buharî, Fedailu Ashabi'n Nebi 1, Müslim Fedailu's Sahabe 1

[vi] Küleynî, a.g.e. Kitabu'r Ravda 8/168 No: 341

[vii] Beyyûmî, Akâidu'ş Şia S. 91

[viii] Beyyûmî, Hakikatü'ş Şia S.378- 380